

Húsvéti rejtvény

Vízszintes: 1. A megfejtés 5. része 13. Főzelékkéle 14. Zerubbábelnek, Júda helytartójának apja 15. Eső után van 17. Erről a helyről származott Náhum próféta 19. Ábrahám apja 20. A hét vezér egyikének neve betűi keverve 22. Tele! 23. Spanyol és osztrák autók 24. Doktor 26. Mértani forma 27. Talál 28. Repülőgéptípus 29. Német igen 31. Tova 33. Kopasz – fordítva 35. Fa része 36. Jóel próféciájában ez ette meg, amit a szöcske meghagyott 39. Morzejel 40. Viseléssel koptat 42. Mikeás próféta származási helye – névelővel 43. Számítógép memóriája 44. Füge betűi keverve 46. Becézett férfinév 47. Német, luxemburgi és máltai autók 48. Mózes öt könyvét tartalmazó pergamentekercs 49. A platina vegyjele 50. Egy-mást követő betűk az abc-ben 52. R-rel a végén: Saul hadseregparancsnoka 53. Római kettő 54. Utód egyne-mű betűi 55. Aranyújtásos zubbony 57. N-nel az elején: az első ismert hajó kapitánya 58. Itt vett szántóföldet Jeremiás 60. Római 1002 61. Hollandia fővárosa 63. Összerág! 64. Ázsiai ország – angol írásmóddal 66. Japán viselet 68. Betakarít 70. Arrafelé 71. Rostjárt és magjárt természetű növény 72. Itrium és radon vegyjele 74. K-val a végén: Kain fia, akiről várost is nevezett el 75. Szlovákia 76. Itáliai százados, aki Cézáraban élt 80. Téka egyne-mű betűi **81. A megfejtés 4. része**

Függőleges: 1. A megfejtés 1. része 2. Vevője akad 3. ... eső ess 4. Személyes névmás 5. Váraról és taváról híres dunántúli kisváros 6. Hál betűi keverve 7. Olasz és török autók 8. A te tulajdonod 9. Máté egyne-mű betűi 10. Elek! 11. Abban az országban volt Ninive 12. Zakariás egyik látomásának tárgya 13. Kicsinyítőképző 16. A tetejére 18. Távirati ő 21. Indíték 23. Régi iskolatípus 25. ... – Melek, a bétéliek egyik küldötte, ők kérdezték, „sírjunk-e az ötödik hónapban ...?” 27. Az Édent őrizte az ember kiűzése után 28. A halotti beszéd egyik szava, azt jelenti: íme 29. Izrael királya Ámósz és Hóseás idején 30. Dániel egyik társa, babiloni nevének (Károli-fordítás szerinti írásmóddal) 32. Valamilyennek tart, vél **34. A megfejtés 3. része** 37. Pál két évig volt fogságban ebben a városban 38. Moslékban van! 41. Dűne egyne-mű betűi 43. A görög abc egyik betűje **45. A megfejtés 2. része** 48. Fejdísz 51. Az ő felügyelete alatt szolgált Sámuel 53. Ruhadarab 56. Becézett Tamás: fordítva 59. Lót nagyapja 61. Valóságosnak elfogadna 62. Oroszországban gyakori fafajta – névelővel 65. Növényeket károsító rovar 66. Zöldségek, gyümölcsök termesztésére alkalmas hely 67. Európa pénze – fordítva 69. D-vel az elején: az Isteni színjáték szerzője 71. ... Angeles 73. NSJ 76. A szabadba 77. Az egyes szám első személy 78. A mélybe 79. Kiejtett betű

A rejtvényt készítette: Dr. Sajben Klára
Beküldési határidő: április 30.

A januári rejtvény helyes megfejtése: Ha valaki Krisztusban van, új teremtés az, a régi elmúlt, és íme új jött létre. (2 Kor 5:17)

Helyes megfejtést küldtek be: Gáncse Mihályné (Kétegyháza), Bácsi Lajosné (Karcag), Tóthné Szűcs Csilla (Békés), Molnár Nóra (Monor), Nagy Vilmosné (Miskolc), Mayer Imre (Dunaújváros), Veszelovszki Ágnes (Monor), Polányi István (Budapest), Dan János (Békés), Radványi József (Sajóecseg), Surányi Pál Istvánné (Dunaharaszti), Vadász Ágnes és Anna (Budapest), Kalmár Gyula (Békés), Dan Imre (Kömöl), Lukács Péterné (Tét), Körömi Károlyné (Monor), Virág István (Ilk), Krizsanyik Józsefné (Nógrádmegyer), Pálmai Zoltánné (Szokolya), Polányi Károlyné (Budapest), Debreczeni Istvánné (Budapest), Szűcs Gábor (Budapest), Mátyus Imre (Karcag), Bárdos Ferenc (Arló), Atkari Pálné (Orgovány), Káldi Istvánné (Fót), Vasas Margit (Tatabánya), Vinkler György (Szigetszentmiklós), Kovács Bálint (Újkígyós), Pásztor Józsefné (Miskolc), Barta Gyuláné (Mezőkövesd), Andrásik Márk (Szöd), Kustán Jánosné (Dunaújváros), Varga Nándorné (Rácalmás), Pálfi Józsefné (Szalkszentmárton), Baká Sándor (Budapest), Weller József (Várpalota), Lisztes András (Albertirsa, ifj. Tarsai Tiborné (Berettyóújfalu), Ábrahám Antalné (Göd), Andrásik Andrásné (Felsőpetény), Nagy Lászlóné (Felsőpetény), Ugrai Nagy Sándorné (Berettyóújfalu), Deszk Mihályné (Acsa), özv. Szabó Jánosné (Nagykörös), Nagy Vilmosné (Komárom), Spangenberg Rudolf (Kömöl), Szarka Tiborné (Budapest), Pető Gézané (Miskolc), Serestyén Gyula (Debrecen), Majosi Sándor (Bakonszeg), Neuheizer Jánosné (Borjád), Gaál Miklósné (Tard), Csercsa Sándor (Cigánd), Murányi Tiborné (Tiszoroff), Mikó Andrásné (Budapest), Ficsor Gyözőné (Dunaharaszti), Madarász Dezső (Pécs-Somogy), Perjési Ferencné (Budapest), Révész Barnáné (Tuzsér), Sóvágó Antal (Hajdúböszörmény), Csörsz Mihályné (Bükkzsérc), Gyúgyei László (Fót), Majnár Ágnes (Dunavecse), Kovács Imréné (Ráckeresztúr), Bathó Erzsébet (Komarno /Szlovákia/), ifj. Kalla Sándorné (Fót), Nagy Mihályné (Baja), Barát Imréné (Nyíregyháza), Szabó Anikó (Sarkadkeresztúr), Bárány Bertalanné (Órhalom), Csufor Gyuláné (Noszvaj), Dr. Varga Lászlóné (Pécel), Papp Józsefné (Szomolya).

Gratulálunk! A jutalmukat postán küldtük el.

Kiadja:
JÓ PÁSZTOR KÖZHASZNÚ ALAPÍTVÁNY
 PMB 12. PK 60.255/2002/4.
 Számlaszám:
 11742252-20061533 OTP Bank Rt.
 Adószám: 18696619-1-13
 Tel.: 06-30/9787-331
 Fax: 06-1/283-1413
 Levelezési cím: 1751 Budapest, Pf. 279
 Internet: www.jopasztor.baptist.hu
 E-mail: jopasztor@baptist.hu
 Felelős szerkesztő és kiadó: Dr. Almási Mihály
 Irodalmi szerkesztő: Gerzsenyi Sándor
 Zenei szerkesztő: Tóka Szabolcs
 Tördelés: rePROCOLOR Kft.
 Nyomás: Mátyus Bt.
 HU ISSN 1786-268X

A JÓ PÁSZTOR
 megtalálható az interneten is: www.jopasztor.baptist.hu

JÓ PÁSZTOR

A JÓ PÁSZTOR ALAPÍTVÁNY LAPJA • 2. ÉVFOLYAM 3-4. SZÁM • 2005. MÁRCIUS-ÁPRILIS

„KI HENGERÍTI EL NEKÜNK A KÖVET?”

Az Úr Jézus föltámadásának híre futótűzként terjedt. Mielőtt azonban győzedelmeskedett volna az igazi evangélium: JÉZUS ÉL! – a tanítványok épp úgy, mint az Urat gyászoló asszonyok, cselekvés-képtelenül, gyászba merülten várokoztak. Az asszonyok tették meg az első lépéseket.

A szombat elmúltával, azaz szombat este – miután a csillagok megjelentek az égen – indultak (Márk szerint a magdalai Mária, Mária, a Jakab anyja és Salómé) illatos keneteket vásárolni. Aki töltött már szombat estét Izraelben, az tapasztalhatta, hogy a teljesen elnéptelenedett utcák hogy élnek – mintegy varázsszóra – a szombat múltán, amit annak idején Jeruzsálemben, később más városokban is, messze hangzó kürtszó jelzett, átélhették, hogy hogyan nyitnak ki az üzletek és népesülnek be a teraszok...

Az asszonyok megvásárolták a drága keneteket, és várták a hajnalhasadtát. Nem a szombat miatt, hisz az már elmúlt, hanem azért, mert nem akartak éjszaka a sírhoz menni. Várták a hajnalt, a fényt, mert féltek.

Az első akadály a Jézus felé vezető úton az éjszaka volt. A sötétből való félelmet nem tudták legyőzni, ezért kivárták a reggelt, a napfelkeltét. Praktikusnak gondolkodtak. A fény kivártható. A Nap minden reggel fölkel. Ez tapasztalati tény. Vártak hát hajnalig. Nem gondolták, hogy az Igazi Nap, a Megváltó már „fölkelt”, föltámadt.

A második akadály a sírt lezáró hatalmas kő volt. Tudták, arra hiába várnak, hogy a kő csak úgy magától elhengeredjék, mégis indultak. A hajnalt lehetett várni, el is érkezett, de mi lesz a kővel? A kő nem mozdul „magától”, mint a Nap. Nem volt megoldásuk, de indultak. Hittel. Aztán – maguk se gondolták –, hogy kételyekkel teljes hitük működik: a kő el volt hengerítve! Az Úr anyja előtűk érkezett. A kő neki nem volt probléma.

A harmadik „akadály” a Jézushoz vezető úton – akár hittel is – legyőzhetetlennek tűnt. Ez maga a halál. A halál azonban az asszonyoknak nem akadályt jelentett. A halált – szomorúan bár, de elfo-

gadták. Tudták, ez ellen nem lehet tenni semmit. Eszükbe sem jutott, hogy Jézus élhet, hisz a saját szemükkel látták, hogy meghalt és sírba tették. Nekik elég lett volna a halott Krisztus is.

Ezen a csodás reggelen azonban nemcsak a Nap járt előtűk és nem is csak az angyal, hanem maga Isten, aki nem hagyta egyszülött Fiát a seolban, a holtak hazájában, és azt sem engedte, hogy a szent „rothadást lásson” – Isten is megelőzte őket, és föltámasztotta az önmagát áldozó Megváltót.

A negyedik akadály újra a félelem.

A föltámadott Úr félelmetesebb, mint a halott. Angyali bátorításra van szükségük ahhoz, hogy elinduljanak vinni a jó hírt a férfiaknak, akik racionálisan gondolkodva „otthon ülnek”, mert ők tudják: halál ellen nincs orvosság! Lázár föltámadhatott, mert Jézus szólt neki, de ki szólna a halott Úrnak?! Istent kifelejtik kusza gondolataikból. Arra nem emlékeznek, hogy Jézus többször is beszélt haláláról és föltámadásáról...

Az asszonyok már tudják, hogy Jézus él, de ez a tudás is kevés ahhoz, hogy legyőzzék félelmüket. Márk szerint „elfutottak a sírboltól, mert remegés és döbbenet fogta el őket; és senkinek se mondták el semmit, mert féltek” (16:8).

Az akadályokon túl azonban az élő Jézus várta őket. Szembejött velük és rájuk köszönt: „Legyetek üdvözölve!”... – Az asszonyok pedig elé borultak, imádvá Őt...

Ezen az idei húsvéton vizsgálódj meg magadat, hogy hol tartasz?! Melyik akadálnál? Vagy túljutottál már mindegyiken? Megtámasztottat? Nincs olyan órség (politikai vagy katonai erő), nincs olyan mozdíthatatlannak tűnő kő, nincs az a hatalom, a halált is beleértve, és nincs az a félelem, amely ne lenne legyőzhető, ha hittel keresed a Föltámadott Urat. És nincs nagyobb öröm, mintha szembetalálkozolj Vele, és leborulsz előtte, hogy aztán indulj boldogan és feltartóztatatlannal a húsvéti hírral: JÉZUS ÉL!

Dr. Almási Mihály

Horváth László szobrászművész „ régi keresztje” az 5 évvel ezelőtt átadott Benczúr utcai Missziói Központ előcsarnokában

A sír üres

Hajnaltájban felkerekedtek,
És bár féltek, futva siettek.

Péter bátrabb. János azonban
Ifjú ember, ő szalad jobban.

Nincs már kő a sírnak a száján.
Jézus sincs ott. Sírnak is árván.

Megtört szívvel keres Mária.
Zokogása gyászos ária.

Jézus hangja békét ad neki.
Feltámadott! – Csak ezt hirdeti.

Irodalmi szerkesztőnk, Gerzsenyi Sándor, lapunk kérésére jelen számunkba húsvéti új gyermekverseket írt. Kísérje Isten áldása az írókat és az olvasókat, meg a verselő gyerekeket!

Minden kedves olvasónknak a föltámadott Jézus Krisztus békéjét kívánjuk a húsvéti ünnepkör alkalmából!

N a p l ó r é s z l e t

a Baptista Szeretetszolgálat egyik munkatársának naplójából idézünk

Január 16.

Banda Aceh, Szumátra szigete, Indonézia. Otthon, édes otthon... A tábor talán lehetne rosszabb, igaz, jobb is. Sikerül találkoznunk a portugál egészségügyi csoporttal még a kijárási tilalom előtt. Sátorkórházat üzemeltetnének, ha nem állnának bokáig az esővízben a vizit idején is. A magyarok így szakadó esőben, kissé elfáradtan beesnek a táborhelyre. Én a két logisztikussal együtt szélmalomharcot vívok fél éjszaka a sátorban álló víz kiterelése érdekében. Már éppen diadalmaskodunk a természet felett, amikor kiderül: elromlott a szivattyú, ami a kórház köré ásott árkokból emelné át a mennyei áldást a szomszéd kertjébe (ami jelen esetben nem is zöldebb... de mindenféleképpen hasonló egy rizsföldre). Ezzel tehát Monszun: Magyar virtus 1:0.

Január 17.

Kiderült, hogy a portugál kórházon kívül még 2 „külső helyszínen lesz rendelők. A „mecsetet” és a „szingapúrit” is az előző magyar csapat virágoztatta fel. Azt mondja az egyetlen életben maradt ápolónő, hogy se gyógyszerük, se emberük nem maradt a cunami után. Az orvosok és nővérek nagy része meghalt vagy elköltözött. A helyiek persze nagyon hálálkodnak az ellátásért, hiszen ingyen kapnak ellátást, sőt gyógyszert is, amikért korábban fizetniük kellett volna. Így aztán jönnek mindenféle betegséggel. A gyerekek hamar megtanulják azt a két mondatot, amit a messziről jött fehérek is megértenek: „Hello Mister! Welcome to Tsunami!”

A nép nagy része nem beszél angolul, ezért a „nyelvet fogni” fontos része lesz a napi munkának. Gyorsan csoportokra osztjuk a csapatot: 9 orvos, 3 ápoló, 2 logisztikus és 2 szervező, ebből kell gazdálkodni a különböző helyszíneken és feladatokban.

Január 18.

Regisztráltuk magunkat a nemzetközi központban és a helyi rendőrségen is. Jó, ha tudják, hogy itt vagyunk, így délután arra eszmélek – turkálva a kamrában a konzerv töltött paprika után –, hogy gépfegyveres katoná fűrkészi ténykedésemet az ajtóból. Kérdezne, de nem beszélék ache nyelven, ő meg az angollal – és a lázadókkal – áll hadilábon, így egyszavas nyelvtudásom csillogta-

tom: Terimakasi – köszönöm – bököm oda, mire megértően biccent puskájával. Talán rossz a kiejtésem...

Január 21.

Az iszlám vallás egy számomra kevésbé ismert, ám jelentős ünnepe tétlenségre készíti az egész csapatot, mert ilyenkor még orvoshoz sem megy tisztességes muzulmán. Az üzletek is zárva vannak, a biztonság kedvéért még másnap is. Ezt a váratlan pihenőt kihasználjuk arra, hogy két csoportban lemerészkedünk a tengerpartra, ahol a legnagyobb volt a cunami pusztítása, és szinte senki nem maradt életben. Illetve azért néhányan mégis. A mintegy 240 milliós mu-

zulmán többségű ország ebben a felében nem nézték jó szemmel a keresztények karácsony ünneplését, ezért megtiltották a megemlékezéseket. A többnapos ünnepre ezért a többség felment a hegyekre. Ők is földönfutók lettek, de legalább túléltek.

Kifelé a városból egyre több összeroncolt autóval találkozunk, és mintha több lenne a halottszállító teherautókból is. Itt ott látni néhány házat, amit még a földrengés döntött le. Az igazi sokk a városon kívül jött. Ugyan Hirosimát csak fotón láttam, de valami hasonló lehetett. Mintha valami hatalmas gép legyalulta volna a földet több négyzetkilométerre. Előbb egy játszótér maradványai mellett hajtunk el, majd egy nagy csomó törmelék következik. Itt már fel tesszük a szánk elé a maszkot, mert elég áthatoló az édeskés bűz.

A tengerpartra nem jutunk le egykönnyen, a híd szerkezete vagy harminc méterrel feljebb fekszik a folyómederben. Végül nekibátorodunk egy kézi hajtású kompon. Többnyire az én kezem hajtja... Végül is átjutunk, a nagy semmibe. Felszakadozott aszfaltcsík emlékeztet egy valami-

kori útra, hatalmas kiszakadt gyökerek fekszenek a homokon. Gyerekjátékok, kanapé, bukósisak, szandál, egy csomó törmelék hever mindenfelé. Az öböl másik felén egy partra vetett hajó fekszik az oldalán. Az egyetlen, viszonylag épen maradt objektum felé vesszük az irányt, egy úszómedence a tengertől talán harminc méterre. Benne homok, kis halak, és néhány többmázsás szikla. Csak a vasbeton miatt maradhatott ennyire egyben.

Visszaérve a tutajon vesszük észre, hogy autónkat az időközben megérkező katonák jó kétszáz méterrel hátrébb vitték, kulcsok nélkül. Nem feltétlen véletlenül feszítették fel a hátsó ajtót.

Az autóban mindig hangos, viccelődő társaság most síri csendben ül. Egyszer csak megállunk az úton, szinte az egészet elfoglalja egy ház. Az ár itt tette le az út közepén, de egy kicsit már arrébb tolták a dózerek, hogy elférjenek mellette az autók. A falán: 2004. 12. 26. 8.15 Tsunami.

Később elhajtunk a mecsetig, aminek a fotója bejárta az egész világot. Egyetlen épen maradt épület az elpusztult terület közepén. In sa Allah – Allah akarata – mondják a mellette ácsorgó helyiek. Vasbeton – motyogom magamnak. A mecset falát mindenhol kitorpte a víz, sok oszlopa is kidőlt, de viszonylag stabilan áll, így felmegyünk a tetejébe körülnézni. Mindenhol házalapot látni, törmelék szinte sehol, azt a hegyek lábainál rakta le az ár. Néhány helyi ember bóklászik csak a házak helyén, valami használható után kutatva. A lent ácsorgók még elmondják, hogy a kókuszdiókat mind leverte a víz, olyan magas volt a hullám. Esélytelenek voltak, akik itt laktak.

Eddig ezt tűnt a leghosszabb napnak, este sincs kedvünk beszélgetni, inkább csak visszanézzük a videót.

Szilágyi Attila

A hegyre menekülj...

Gondolataiba mélyedve kaptatott fel a hegyre. Fejében kavargtak a gondolatok, különösen az 1Mózes 19:17 zakatolt benne: „...a hegyre menekülj, különben elpusztulsz!” Megpróbálta elhessegetni a gondolatot, de minduntalan ez az ige jött elé. Előző nap a halászat közben is csak erre tudott gondolni, míg naptól cserzett bőrét simogatta a szél, s a csónakjába fröccsenő hullámok cseppjei permetezték egész testét. Nem is érdekelte igazából a zsákmány, folyton az igazságtalan hatósági rendeletre gondolt. A régóta rosszat sejtető, de most december 20-ra bizonyossá vált kegyetlen szigor, hogy Aceh tartományban ebben az évben nem ünnepehetnek karácsonyt a keresztyének hagyománya szerint, még erőteljesebb gondo-

latokat, már-már indulatokat váltott ki belőle. Nagyon sóhajtott. Úgy szeretett volna a karácsonyi ígére koncentrálni, de most nem ment. Talán a szent családnak kellett így menekülnie – gondolta magában. És megint, eszébe jutott Lót és családja menekülése... De most karácsony van! Inkább bátorítani szeretné hitestvéreit...

Mint a helyi gyülekezet egyik aktív tagja, eleinte nagyon is lázadt az igazságtalan rendelet ellen. Nem tudta jó keresztyénhez méltó békétlenséggel fogadni ezt. Mert ha jól belegondolt, már eddig is sok nehézséget átéltek Észak-Szumátrán. Itt Banda Acehben, a tartomány székhelyén, a 26 éve tartó polgárháború alatt rengeteg bántás, üldöztetés érte a hívőket, ők mégis vállalták a hitükért való szenvedést. De meddig tart ez még? A muzulmánok lakta Aceh vallási fanatikusai – akik a földgázban gazdag tartomány függetlenségéért fegyveresen harcolnak – gyakran bántalmazták, ütlegették, és

némelyüket meg is ölték Krisztusba vetett hitükért, vagy egyáltalán azért, mert Bibliájuk volt, amit olvastak. Most pedig itt ez az értelmetlen, kemény tiltás, ugyan mire jó? Miért ne jöhetnének össze a keresztyén hívők a karácsonyi ünnepen egy istentiszteletre?!... Az üldözésnek milyen fokozatai jöhetnek még?!

Pedig igazából már számítottak rá, mégis nagyon rosszul esett nekik. Ezért is kezdték el a szervezkedést: „Menjünk fel a hegyekre karácsonyt ünnepelni!”

Meggyorsította lépteit. Már tényleg menekülés volt ez inkább, mint baktatás. Ahogy utolért néhány ismerőst, nyöszörgő-nyafogósíró gyermekhangok vegyültek az élénk beszédbe. A fehér homok selyméhez szokott pici talpacskáknak túl kemény volt a hegyi ösvény. Persze sokhelyütt még ösvény sem volt. A trópusi erdőben néhol maguknak kellett utat vágniuk. Az anyák kintartásra biztatták gyermekeiket. Ám a síró nyafogás nem csillapult. Semmit nem élveztek a gyönyörű trópusi tájból, a szélben hajladozó pálmafák szépségéből, a dús aljnövényzetből, csak mentek, mentek, egyre magasabbra, fel a hegyre...

Ahogy a keresztyének összefutottak, egyre többen lettek. Úgy néztek ki, mint egy nagy turistacsoport. Pedig évek óta nem jártak erre turisták, a nyár végén is csak a közeli Pulau Weh korallzátonyokkal körülvett dombos kis szigetére vetődött el néhány külföldi bújárvadni. Itt most fölöttük a tiszta, kék ég, alattuk a szigetet körülölelő csillogó, hullámzó tenger, és a trópusokon jellemző 40 fok. Egyébként minden megszokott. Ahogy távolodtak a nagyvárostól, úgy halkult el minden zaj. A Szabad Aceh Mozgalom megszokott fegyverroportogásai sem hatoltak fel már ideig.

Azon kapta magát, hogy már kezd örülni a karácsonyi ünnepet betöltő rendeletnek. Különösen, amikor fent a hegyen összetalálkoztak a többiekkel. Milyen régen volt már így együtt az egész gyülekezet! Mindenkinek örült, aki eljött. Itt legalább békességben ünnepehetnek, és emlékezhetnek Isten világot átölelő, az emberért lehajló nagy szeretetére...

Az ünnep várakozáson felüli volt, szép, és bensőséges. Amikor a nap végén valamilyen nyugovóra tértek a csillagos ég alatt, há-

lát adtak Istennek az oltalmért, az őket körülvevő békességért. Elcsendesült minden.

Másnap – karácsony másnapján reggel – „korán ébresztette a hajnalt”. Úgy, mint ahogy a zsoltairos. Meglepődött, hogy rajta kívül sokan tették ugyanezt. Ez az ünnep most valahogy különleges volt. Szinte mindannyian így érezték. Énekeltek, vidámak voltak, dicsőítették az Urat. A menny előcsarnokában érezték magukat...

Aztán egyszer csak döbönt csend lett, hullámszerűen kezdett velük a hegy. A tenger szokatlan, vad zúgását hallották letről mindannyian, de semmit sem láttak, csak a fölérjük magasodó, szélben hajladozó fákat. Érezték, hogy nem mindennapi dolog történik velük és körülöttük, de legmerészebb rémálmodukon is túltett az a rettenetes látvány, ami a parton és a városban fogadta őket, amikor lementek a hegyről... Nem is volt az már város, csak egy óriási romhalmaz...

A világtörténelem legnagyobb természeti katasztrófája... óriási szökőár... A pusztulás mérhetetlen szörnyűségében a halálos csönd és sikoly keveredtek. Szerteszét a földön, a romok alatt és faágak közé beszorult holttettek... Gyerekek és felnőttek élettelenül hevertek mindenütt, akiknek a helyenként közel 40 méter magas hullámfal szemből esélyük sem volt a menekülésre. A part, a kikötő egyszerűen eltűnt, elmosta az áradat. Örökre kitörölhetetlen emlék a romlás szörnyű látványa, a trópusi hőségben oszlásnak indult holttettek...

A döbbenettől szólni sem tudtak. Elmosta a szökőár az életüket, házaikat, városukat, mindenüket... S ami a legborzasztóbb, a gyermekek hiánya! Gyerekek, egészen kicsi gyerekek sehol a városban! Nem is sejtették, hogy a hatalmas hullámok milyen könyörtelenül ragadták el a kicsiket, több esetben a túlélők karjaiból szakította ki őket a víz. Az egész tartományban sehol, sehol kisgyermek...

Csak az övéik, akik a hegyen voltak velük... A hegyen, a menekülés, a megtartás helyén, ahová „Isten küldte előre őket”, hogy el ne pusztuljanak...

Asztalos Éva

„A hétévesnél fiatalabb gyerekek nagy része odaveszett a szökőárban az indonéziai Acehban” – közölte az UNICEF. – A polgárháború sújtotta országban egy időre letették a fegyvereket a függetlenségre törekvő lázadók.

Ezúton szeretnénk megköszönni mindazoknak segítségét, akik a délkelet-ázsiai szökőár áldozatainak megsegítésére adományt küldtek. Eddig 118 000 forint érkezett 20 adakozó testvértől. Az adományok jelenleg is folyamatosan érkeznek.

Frittmann Lászlóné

**Bemutatjuk Magdi nénit,
a „Hajnalcsillag” gyermekrovat szerkesztőjét**

Régi GYMT-s hallgatók jól emlékeznek a mindig barátságos, mosolygós arcú Magdi néniire. Ő az a fajta tanító néni, akit első pillanatban bizalmukba fogadnak még azok a kis diákok is, akik előtte félszegen és bátortalanul léptek volna át az iskola kapuját. De valójában ki is Frittmann Lászlóné?

1938-ban Budapesten született. A háborús évek alatt élte kisgyermekkorát. A háború után tele volt az ország az óvóhelyről lassan előmerészkedő lesóványodott, gyakran beteg, családtagjaikat, otthonukat veszített emberekkel. Ő ekkor kezdte az első osztályt, majd 13 évesen megtért és bekerült.

1952–1956-ig a Budapesti Tanítóképzőbe járt, ahol vallásos tanárok csiszolták tovább az Istentől kapott hivatástudatot, a kisgyermek tanítását. A diploma megszerzése után a szabolcsi cigánygyermek tanítására adta be pályázati kérelmét, de a Tanítóképző Intézet nem engedte el, a végzősök között ő volt az egyetlen, akihez ragaszkodtak. Ezért 1956-tól az ELTE Radnóti Gyakorló Iskola tanítójaként kezdte pályáját. 1956-ban kötött házasságot férjével, Frittmann Lászlóval, egy fiuk (1958, Zsombor) és egy lányuk (1961, Estilla) született.

Legnagyobb hivatásának tartotta az első osztályos kis emberpalánták tanítását, s ezt sohasem adta fel semmiféle, esetleg jól jövedelmező, kényelmes, „magasabb” beosztásért, mindvégig megma-

radt a kisdíákok tanító nénije, egészen 1994-ben történt nyugdíjazásáig.

Személyes feladatának és felelősségének tartotta, hogy a különböző képességre való tekintet nélkül minden tanítványát megtanítsa a betűvetés tudományára, az írás-olvasás szeretetére. Ezért saját tanítványait ő maga korrepetálta, így azok a szülők nem ismerték a gyerekekkel együtt tanulás fátalmát. Pedagógus kollégái egymás között versenyeztek a Magdi nénitől továbbmenő, alapos, biztos ismerettel bíró osztályért.

Frittmann Lászlóné hivatástudatból fakadó, lelkiismeretes, önfeláldozó munkájára az Anyanyelvi Konferencia is fölfigyelt, ezért 1970-ben Lőrincze Lajos professzor név szerint őt kérte fel annak a programnak a kidolgozására és vezetésére, amely a külföldre szakadt magyarok gyermekeinek Balatonparti nyelvi táborozását alapozta meg. „A játsszunk magyarul!” című blikkfalgos nevű program azonnal megnyerte a professzor úr tetszését. Ezt követték az „Olvassunk magyarul!”, és a „Tanuljunk magyarul!” c. füzetek. Kányádi Sándor verset írt hozzá, annyira tetszett neki a gyerek-program. A Világszövetség kéthetente megjelenő, mind az öt földrészre eljutó lapja a Magyar Hírek, három éven át egész oldalas cikkekben írt nagy elismeréssel az ötletgazdag, színes, vidám, népdalokat, néphagyományokat, magyarságszeretetet továbbadó programról. A siker óriási volt. Már olyan harmadik, negyedik generációs gyerekeket is küldtek a magyar tengerpartra Magdi nénihez a programba „nyaralni” Nyugat-Európából, Amerikából és Ausztráliából, akik nemcsak hogy egyetlen szót sem tudtak magyarul, de a nyugati színvonalhoz, szabadsághoz szokott gyerekek arra is képtelenek voltak, hogy az úttörőtáborok nyakkendős, kerítéssel körül zárt, szigorú, katonás fegyelméhez alkalmazkodjanak. Magdi néni találékonyságának köszönhetően a program nem szenvedett kudarcot. A lázadó és tanácstalan svéd gyerekek legnagyobb csodálatára az anyanyelvükön imádkozott velük és értük, aztán megszervezte az egész napos kirándulásokat, a sok kilométeres sétákat (amolyan tanulmányutakat) a Balaton-parton és hegyekben, hajóutakat a tavon, amelyek végül még nagyobb kötődést eredményeztek egy igazi pedagóguson keresztül a gyökereikhez, Ma-

gyarországhoz. Így született a „Vízre nézők” c. könyvecske, amelyet Pásztor András költő versidézetei és Egri József festőművész képei gazdagítottak. A programot 1970-től 1983-ig vezette.

Ezután felkérést kapott arra, hogy a nyelvtanításban az általa bevezetett legújabb és igen hatékonynak bizonyult módszert dolgozza fel. A táboroztatásokon szerzett tapasztalatok alapján megírta a „Tarka lepke” c. módszertan könyvet a magyar nyelv tanítására, amely 1974-ben nívódíjat kapott. Burgenland megvásárolta ezt a szellemi terméket, ott ma is ebből a népi tankönyvből tanulnak a magyar anyanyelvű gyerekek. Az ausztráloknak is felkeltette érdeklődését, olyannyira, hogy meg akarták filmesíteni a könyvet. A szerzői jogvédelmi hiányosságok miatt azonban nem készült el a film.

A sajtó jóvoltából a magyar nyelvet tanítók körében, szerte a nagyvilágban közzismert volt Frittmann Lászlóné neve és munkája. Így történt, hogy az 1977 augusztusában Debrecenben megtartott nyári egyetem utolsó előadójaként – a korábban megszokott konferencia lecsengő hangulata helyett – felállva, a legnagyobb tisztelettel és érdeklődéssel várta mind a 120 hallgató a híres tanítónőt. Az előadás végén azonnal meghívást kapott Amerikába a harmadik-negyedik generációs magyar gyerekek tanítására. Mivel név szerint kizárólag őt kérték, az amerikai-magyar kapcsolatok erősítése érdekében – sok-sok vonakodás után – végül is még az év októberében kiutazott, és a Parlamenttől búcsúztatták az elindulás előtt. Két tanévet töltött az Árpádhon (Hungarian Settlement) nevű dzsungel faluban a legprimitívebb körülmények között. Ezen lakosok ősei az 1903-ban kivándorolt magyarok, akiket Pittsburgbe telepítettek volna, de a szabolcsi parasztok – nem bírva a bányamunkát, s felbuzdulva az „1 acre föld 1 USD délen, erdőirtás fejében” hirdetésre – nekiindultak 4000 km-t megtéve ekhós szeréken. A viszontagságos és rengeteg áldozatot követelő út végén derült ki számukra, hogy a Mississippi árterületén fekvő erdő valójában egy víz alatt lévő dzsungel, amely mélyebben fekszik a Mexikói öbölnél... Ezen ősök harmadik generációs gyerekeit tanította Magdi néni úgy, mint egy misszionárius – fehéret, feketét – az írás-olvasás szeretetére, a karácsonyi csoportjelenetre, stb. S

mindezt 82%-os páratartalomban, 42 fok hőségben az őserdő mélyén. A második tanév végén óriási elismerésben részesítették a nép felemelkedéséért végzett munkájáért, s a 2400 oldalon megírt módszertani könyvéért Luisianna-i díjat kapott.

1980-ban a Nyelvtudományi Intézetnek adományozta a személyes munkája és tapasztalatai alapján kidolgozott, 180 leckét tartalmazó „Arany Ablak” c. magyar nyelvtanítás módszertani könyvét, és befejezte a külföldi gyerekek magyarországi táboroztatását. Mindvégig szakmailag elismert, köztisztelőben álló, megbecsült személy volt. Testvérnőnk ezeket a feladatokat nem kereste, de Isten kezéből fogadta és végezte. Ezek a munkák jó szolgálatot tettek a Magyar Államnak a hidegháborús időben, de testvérnőnk ebből nem tudott földi kincseket gyűjteni, a jutalmat a mennyben kapja majd az Úrnál.

1989-ben a rendszerváltás után tanítványai szülei az iskolavezetésnél kiharcolták, hogy gyermekeiknek szeretett tanító nénijük tanítsa a hittant. Ő a kérésnek engedve ahhoz ragaszkodott, hogy hitet fog tanítani a gyerekeknek, Bibliát adva kezükbe. Az új rendszerben negyedik vitte az osztályt. Negyedik év végére minden gyermek megtért az osztályában, és szívükbe hívták az Úr Jézust.

1994-ben nyugdíjba vonulásakor Karácsony Sándor-díjat kapott az államtól (ez a Kossuth-díjnak megfelelő kitüntetés), munkájának legmagasabb fokú elismeréseként.

Milyen területen kapott lehetőséget Frittmann Lászlóné a Baptista Egyházban?

1964-től 2004-ig – negyven éven át – vasárnapi iskolai tanító volt Újpesten. 1975-től 2003-ig tagja volt a Vasárnapi Iskolai Bizottságnak. 1990-től 1995-ig vezette, írta, szerkesztette a „Jó reggelt adj, Istenem!” című baptista gyermekműsort a tv-ben. 1995-től jelenleg is a MERA Rádió gyermekműsorának vezetője.

Három földrész valamikori – és Burgenland mai – kisdiákjai bizvást állítják, hogy Magdi néni a világ legnagyobb, legtalálékonyabb tanító nénije. Hat unokája a legaranyosabb nagymamának tudhatja. A valamikori újpesti vasárnapi iskolás gyerekek is a legjobbakat mondják róla. Mégis, neki igazán az számít, hogy az Úr Jézus mit mond róla. **HCsné**

„Készek legyetek megfelelni!...”

(1Péter 3:15)

„Ügynöklisták” jönnek-mennek. Ügynökök is. „Az Ige kőszájként megáll, akárki vesse-hányja!” Péter apostol ígéje is. Az az ige is, amelyet most a régi Károli szövegből idézek:

„Mert az Úr szemei az igazakon vannak, és az ő fülei azoknak könyörgéseire; az Úr orcája pedig a gonoszt cselekvőkön. És kicsoda az, aki bántalmaz titeket, ha a jónak követői lesztok? De ha szenvedtek is az igazságért, boldogok vagytok, azoktól való félelemből pedig ne féljete, se zavarba ne essetek; Az Úr Istent pedig szenteljétek meg a ti szívetekben. Mindig készek legyetek megfelelni mindenkinnek, aki számat kér tőletek a bennetek levő reménységről, szelídséggel és félelemmel. Jó lelkiismeretetek lévén; hogy amiben rágalmaznak titeket, mint gonosztevőket, megszegyenüljenek, akik gyalázzák a ti Krisztusban való jó életteket.” (1Péter 3:12–16).

Ne csodálkozzunk azon, ha a nagy rágalmazó, a sátán, aki először magát Istent is megrágalmazta, bennünket is célba vesz, szolgálai által. Négy-öt évvel ezelőtt találkoztam ilyen jellegű legkoncentráltabb támadásával, legutóbb pedig 2004 elején. Nem kívánom részletezni azokat a gyanúsítgatásokat és rágalmakat, amelyeket rólam terjesztettek, csupán egyet említek meg.

Suttogó propagandával terjesztették – különösen a 2000-es és 2004-es választó közgyűlés előtt: „Almás az előző rendszer embere, besúgó volt, de az is lehet, hogy III/3-as.” Ezt a vádat az egyházakban éppúgy, mint a társadalomban leginkább azok szokták mondogatni, akik valóban ilyen tevékenységet folytattak. Szívesen kötelezővé tenném minden választás előtt a jelöltek átvilágítását az egyházban – nem véletlen, hogy például a Református Egyház egyik egyházkerülete, a Duna-melléki ezt meg is tette. – Akkor végre kiderülne, hogy vajon mindazok, akik természetesen szentek és mártírok, valóban azok-é. Én 2003-ban mindenestre úgy döntöttem, hogy kérem az átvilágítást. A hosszú nevű átvilágító bizottság (Egyes fontos, valamint közbizalmi és közvélemény-formáló tisztségeket betöltő személyeket ellenőrző I. sz. bizottság) az 1992. évi LXIII. tv. 19. § (5) bek., valamint a többször módosított 1994. évi XXIII. törvény alapján elvégezte az átvilágítást, és zárt ülésen határozatban mondta ki, hogy a nevezett törvény 1. §-ában meghatározott tevékenységet soha nem végeztem, és az ott megjelölt szervezeteknek tagja soha nem voltam. A vizsgálat alaposságára jellemző, hogy a döntés a belügyminiszter, a honvédelmi miniszter, a polgári nemzetbiztonsági szolgálatokat irányító miniszter, valamint a Történelmi Hivatal által szolgáltatott adatok alapján történik, s nevezett személyek, illetve szervezetek jelezték, hogy az irányításuk alá tartozó szervek által kezelt nyilvántartásokban a törvényben meghatározott tevékenység vonatkozásában nem szerepelek, s az eljárás során erre utaló egyéb adat sem merült fel. A határozat száma: 1. B/E-332/2003-10. Engem viszont megfigyeltek. A rám vonatkozó „szigorúan titkos” minősítésű iratokat 2003. november 21-én vettem át személyesen az Állambiztonsági Szolgálatok Történelmi Levéltárában.

Csak megjegyzem, hogy az átvett iratokban szerepelnek más nevek és fedőnevek, ezeket azonban egyelőre nem kívánom nyilvánosságra hozni.

„Végezetre mindnyájan legyetek egyértelműek, rokonérezelműek, atyafiszereztők, irgalmasak, kegyesek: Nem fizetvén gonosszal a gonoszért, avagy szidalommal a szidaloméért; sőt ellenkezőleg, áldást mondván, tudva, hogy arra hivattatok el, hogy áldást örököljete, Mert aki akarja az életet szeretni, jó napokat látni, tiltsa meg nyelvét a gonosztól, és ajkait, hogy ne szóljanak álnokságot: Forduljon el a gonosztól, és cselekedjék jót; keresse a békességet, és kövesse azt.” (1Péter 3:8–11).

Dr. Almási Mihály

Gyümölcsöző egység a Szentlélek által*

BVSZ vasárnap Pesterzsébeten – 2005. február 6.

Általában ötévente nagyobb hangsúlyt kap a Baptista Világszövetség megünneplése, azokban az években, amelyekre a kongresszusok esnek. Ilyen ez a mi mostani esztendőnk is, és most még inkább hangsúlyos, hisz a 100. jubileumi kongresszus megrendezésére kerül sor. Ugyanúgy Angliában, mint ahogy az elsőre sor került 1905-ben.

Ha egy szervezet – egy világszervezet – százéves, akkor akár azt is lehetne mondani, hogy jó öreg már. Bizonyos tekintetben az öregség jelei látszanak is a BVSZ-en. Vannak olyan egyháztestek, amelyek úgy gondolják, hogy túl öreg, mások úgy gondolják, hogy nem jó irányba megy, megint mások úgy gondolják, hogy nem is biztos, hogy szükség van rá.

Én azt hiszem, hogy szembe kell néznünk azokkal a tényekkel, melyekről gyakorta olvashattunk az utóbbi egy-másfél esztendő-

ha nem érzékeljük, hogy miből mi lehet, nos, akkor nagy baj van.

A legnagyobb baptista egyháztest, az Amerikai Déli Baptista Szövetség – amint tudjuk – kilépett a Baptista Világszövetségből. Azt is tudjuk, hogy a romániai testvérek is így döntöttek. Azt is tudjuk, hogy Európában néhány másik szövetség is ezen gondolkodik. Vajon jó-e az, hogyha teológiai kérdések miatt, szövetségek – amelyek egyébként tisztességesen megérett, hitszövetségek – bomlani kezdenek.

Azt hiszem, hogy a kérdésre egyértelműen az az első válaszunk, hogy nem jó. További válaszok akkor adhatók, hogyha föl tesszük a kérdést, hogy vajon miért van így? És erre a kérdésre nagyon nehéz válaszolni. Száz év alatt a körülöttünk lévő világ hatalmasat változott. Azok a testvérek, akik száz évvel ezelőtt Londonban összegyűltek, egé-

testvérek részéről az evangélizáció és a karitáció vonalán is sokkal erősebb. A déli baptista testvéreknek több mint négyezer misszionáriusa dolgozik a világban. Hatalmas apparátus. Ha mi a magyar baptista misszióra gondolunk, és arra, hogy nincs egyetlen olyan egyházi középületünk, amit ne déli baptista segítségből vagy segítséggel vásároltunk volna, akkor azt hiszem, hogy furcsa helyzetben érezzük magunkat, és talán el is kell gondolkodnunk azon, hogy most mi is a helyzet. Van egy világszövetség olyan kedves testvérekkel, akik a világ minden pontján igyekeznek segíteni, beleértve a Magyar Baptista Szeretetszolgálatot is, van egy másik, amelyik ugyanezt teszi, és mégis akkora feszültség keletkezett a kettő között, hogy egyik kilépett a másiktól.

Nem véletlenül választottam ma estére ezt a témát: „Gyümölcsöző egység a Szentlélek által”. Sokféle egység lehet: kényszeregység, szükségesség, összezártság, akár börtöncellában is. Azonban a hívő embereknek nem akármilyen egységre kell törekedniük – ebben az országban éppúgy, mint mindenütt a világban –, nekünk gyümölcsöző egységre kell törekednünk, és ez kizárólag a Szentlélek által képzelhető el.

Azok a szakadások, amelyek tapasztalhatók a baptista világban – mert nemcsak egységtörekvések vannak, hanem szakítási törekvések is – nos, azok mögött az esetek nagyon nagy százalékában nem hitbeli differenciák állnak, sokkal inkább személyi konfliktusok.

Amikor a Lélek gyümölcse ilyen gazdagon élénk kerül, és beszélünk sorban a szeretetről, az örömről, és sorolhatnám – és most magunk elé képzeljük a nem látható fát – akkor azt hiszem, mindnyájan megállapíthatjuk: igen, Isten azt szeretné, hogy egy gyümölcsös kertben, egy gyümölcsöző fa legyen a miénk, a baptizmus fája. Azt hiszem, hogy így a világszövetségi kongresszus előtt nagyon komolyan kellene azért imádkoznunk, hogy ne ez legyen az utolsó kongresszus. S nagyon komolyan kellene azért imádkoznunk, hogy azok a testvérek, akik úgy látják, hogy a világszövetség nem jó irányba halad, próbáljanak megtenni minden annak érdekében, hogy valami módon korrekció történjék. Mind a két oldalon talán szükség lenne annak a belátásra is, hogy félre kellene tenni bizonyos ellentéteket, olykor személyi ellentéteket annak érdekében, hogy a Szentlélek által gyümölcsöző egység kialakulhasson.

Az összevont kórus egy része

ben – sajnos! – akár a Békehírnökben, akár azoknak a testvérlapokban a hasábjain, amelyek Angliában vagy Amerikában jelennek meg.

Fölvetődnek olyan problémák, olyan kérdések – alkalmasint teológiai vagy liturgikus kérdések –, amelyek megoszthatnak bennünket. Megoszthatnak bennünket akkor is, ha százéves világszövetség vagyunk, akkor is, ha 150–160 éves magyar baptisták vagyunk. A sátn rendkívül ügyesen dolgozik, és egészen kicsi gondokból is óriási problémákat tud alakítani, és mi emberek, különösen vezetők – világszövetségi vezetők és mások –,

szen más világban éltek – Udvarnoki testvér és a többiek – egyszerű hittel alapították ezt a világszövetséget, és a világszövetségnek más célja alapvetően nem is volt, mint a világevangelizáció. Nos, hogyha a hangsúlyok eltolódnak és esetleg bizonyos szervezetek jobban csinálják a világmissziót, mint az a szervezet, amelyiknek ez lenne a dolga, akkor nagy problémák adódnak.

A világszövetség segélyszervezete kiválóan dolgozik, és ennek egyik erőssége a Magyar Baptista Szeretetszolgálat. És nemcsak Európában, hanem a világ más pontjain is. Azonban a segítségnyújtás a déli baptista

Azt hiszem, mindnyájunknak feladata az egység munkálása. Mégis meg kell említeni, hogy vannak olyan helyzetek, amelyekben a hívő, egy hithez tartozó testvériségnek komolyan meg kell gondolnia, hogy lehet-e együtt tovább menetelni. Ha a bűnt nem nevezzük bűnnek, akkor baj van. Szenczy testvér azt mondta itt nekem a szószéken az előbb: „Amit leírtál a »Jó Pásztor«-ban, az nagyon úgy van”. A svédok – mindnyájan ismerjük a laza erkölcsüket – arról beszéltek, hogy a homoszexualitást föl kell szabadítani, jogszabályok biztosítják ezt, és ha valaki ez ellen szól, akkor természetesen bíróság elé állítható. S azt kérdezte tőlem, „Ugye tudod, hogy melyik nemzet fiait pusztultak el legnagyobb számban a cunamiban?”

A bűn az bűn. És a hívő embernek a bűnnel szemben határozottan állást kell foglalnia. És hogyha akárki, akármilyen szervezet, akármilyen közösség elkezd megalkudni a bűnrel, akkor a hívő embernek az a feladata, a kötelessége, hogy azt leleplezze. Nem szeretnék itt nevesíteni dolgokat, de ezt az általános igazságot szeretném nagyon aláhúzni. A mi közösségünknek ebben az országban addig van jövője, ameddig nem alkuszunk meg a bűnrel. Ameddig az Ige alapján, ameddig a hitvallásunk alapján, ameddig a mi atyáink hűséges példája nyomán haladunk. Egyébként nincs ránk szüksége a világnak. Sorsunk az lesz – ez alkalmasint a gyülekezetek létszámának a csökkenéséből is látszik – a sorsunk az lesz, az lehet – mondjuk inkább feltételes módban –, amit az Úr Jézus a sóval kapcsolatosan mond: „Ha a só megízeltlenül, nem való akkor már semmire, kidobják és megtapossák az emberek.” – Palesztinában úgy készítették a kenyérsütő kemencéket, hogy magas sótartalmú köveket kivészték, félgömb alakú véseteket csináltak, aztán a kenyértészta belevágták ebbe a vésetbe, ahol a lángoszerű tészta kisült. Az asszonyok a tészta sót soha nem tettek, mert annyi sótt vették magához a tészta, amennyire szüksége volt. Aztán amikor a kemencék kiégtek és a sótartalmuk is elveszett, akkor – úgy, ahogy Jézus mondja – kidobták őket, és nem volt ez már másra jó, csak töltésnek. A hívő gyülekezetek ilyen kemencének számítanak – az Úr Jézus ebben a példázatban erről beszél.

Milyen jó lenne, ha a 150 éves magyar baptizmus nem öregedne el úgy, hogy ez lenne a sorsa. Reformációra van szükségünk, mert deformálódunk folyamatosan. A reformáció nem azt jelenti, hogy újat találunk ki. A reformáció azt jelenti, hogy visszatérünk az eredeti nyomokra. Visszatérünk az Igéhez,

Krisztushoz, visszatérünk a biztos útra a bizonytalan helyett.

Rendkívül sok kihívás, nagyon sokféle csábítás vesz körül minket ebben a világban. Ilyen csábítás a liberalizmus, amelynek egyenes következménye a hitetlenség. Óriási kísértés. Mi magunk és gyerekeink ebben az országban ötven éven át mást se tanultunk, csak evolúciót, mást se tanulnak, csak hitetlenséget. Merjük-e mondani az ellenkezőjét? Merjük-e gyermekeinket, merjük-e a gyülekezetet, az ifjúságot a biblikus irányba nevelni? Óriási kérdés.

A másik rendkívül nagy kísértés az eredményorientált gondolkodás. Az Úr Jézus természetesen azért küld ki bennünket, hogy eredményeket érjünk el, és azért küld ki bennünket, hogy ha lehet, mindenkit megtérítsünk. De ezzel a térítési szándékkal nem társulhat egyfajta olyan gondolkodás, aminek a lényege az, hogy mindegy, hogy mi a hited, a lényeg az, hogy valamilyen módon kapcsolódj a közösségünkhöz, és ettől kezdve te meg vagy mentve. Nem kapcsolódhat olyan gondolkodás, amelyet akár valami pseudo karizmatikus „teológiának” is nevezhetünk, miszerint „az a lényeg, hogy legyen valami élményed, és kész”, meg „legyél boldog”. Ez a happy gondolkodás nem keresztyén gondolkodás.

A Lélek gyümölcse az öröm. A keresztyén embernek természetesen boldog embernek kell lennie. A próbák, a kísértések után is. Győzelmes embernek kell lennie. És mégis, amikor ezt a két szélsőséget említem, meg kell említenünk a harmadikat is, ez pedig azoknak a hívő testvéreknek a gondolkodása, akik félve a másik kettőtől, egy rendkívül befele forduló – nem helyes a kifejezés, ha azt mondom, hogy konzervatív, de mégis valami ilyesmit kell alatta érteni – közösségeket próbálnak őrizni. Alkalmasint bűnökkel terhelve, alkalmasint nem igazán tiszta étellel, de valamit őrizni, ami nem értékes. Meg kellene szabadulni az értéktelen kacatjainktól. Közben nem kellene beszerezni újabb kacatokat. Erről szól, azt hiszem, a 100 éves Baptista Világszövetség problémaköre.

Mi az, amit tennünk kell? Nem divatkövető keresztyénségre, hanem Krisztus-követő keresztyénségre van szükségünk. És én azt hiszem, hogy lassan e tekintetben a magyar baptizmus kezd világosabban látni. Persze óriási veszély az, hogy a fiataljaink a rétegyülekezeteket – ahol csak fiatalok jönnek össze – jobban kedvelik, mint azokat a gyülekezeteket, ahol ott vannak a szülők is, szóval szülői kontroll is van, meg ott vannak a nagyszülők is. El kellene érniük – és a „Gyümöl-

csöző egység a Szentlélek által” cím ide szeretne vezetni, és ide szeretne vezetni bennünket Pál apostol a Galáciai levéllel – el kellene érniük, hogy olyan mértékű legyen a szeretet köztünk, hogy az áthidalja azokat a különbözőségeket, amelyek nem hitbeli, hanem kulturális, liturgikus gyakorlatból adódó és egyéb problémák.

Adja meg nekünk a mi Urunk, hogy magunkba tekintsünk, és ha úgy érezzük, hogy nekünk is tennünk kell valamit, a Lélek gyümölcse jobb, hatékonyabb termése érdekében, akár a szeretet, akár az öröm, akár a béke, akár a türelem, akár a szíveség, akár a jóság, akár a hűség, akár a szelídség vonatkozásában, vagy netán az önmegtartóztatás vonatkozásában, akkor forduljunk Hozzá. És ahogy az a szerencsétlen leprás annak az ismeretlen városnak az utcáján, essünk a porba. Úgy, arca, ahogy ő tette. S mondjuk el Jézusnak: „Ha akarod, megtisztíthatsz engem”. Jézus az ilyen fölvetésekre mindig egyféleképp válaszol, és az a válasz mindig így kezdődik:

„Akarom.” Akarom, tisztulj meg. Akarom, változtasd meg az életedet! És akarom, hogy kövess engem!

A papoknak már csak annyi dolga van, hogy megállapítsák, hogy meggyógyult ez az ember. Jézusra van szükségünk! Nekünk, a Világszövetségnek, a déli baptista testvéreknek, és egyáltalán a világon élő minden keresztyénnek. Adja meg nekünk a mi Urunk az a Lélek által gyümölcsöző egységet, amelyre mindnyájan vágyakozunk!

Dr. Almási Mihály

* A cikk az elhangzott előadás szerkesztett változata.

HIT ÉS KULTÚRA

Kinevezés

TÓKA SZABOLCS testvér, lapunk zenei szerkesztője, pályázattal elnyert kinevezéssel 2005-től a Székesfehérvári Hermann László Zeneiskola és Zeneművészeti Szakközépiskola igazgatója. Gratulálunk!

Az új igazgató szinte első tevékenységeként február 14-én megszervezte és vezette azt a jótékonyági hangversenyt, amely a Baptista Szeretetszolgálat Délkelet-Ázsiában létesülő árvaházának költségeihez járult hozzá. A nagy sikerű koncerten részt vettek a város polgári, társadalmi és egyházi vezetői, valamint Szenczy Sándor, a Szeretetszolgálat elnöke és Almási Mihály, lapunk felelős szerkesztője.

TÓKA ÁGOSTON, Tóka Szabolcs testvér fia, aki a pesterzsébeti gyülekezethez tartozik, a Zeneművészeti Szakközépiskolák orgona szakos hallgatóinak II. Országos Versenyén (2005. 03. 04–05.) Budapesten, az 1. korcsoportban első díjat nyert (megosztva), emellett elnyerte a „mezőny legjobbja” díjat is. Gratulálunk, és Isten gazdag áldását kívánjuk fiatal orgonistánk életére és további tanulmányaira!

SZAMOSZEGI BODÓ SÁNDOR festőművész testvérünk 2005. február 13-án ünnepelte 85. születésnapját. A Pesterzsébeti Gyülekezetben február 20-án köszöntöttük Bodó testvért, aki annak idején rajzos evangélizációval járta az országot, majd – miután 1956-ban kiszabadult a börtönből – 42 évet Amerikában élt és dolgozott kedves feleségével, Fábíán Ilonával. Képei a Hadtörténeti Múzeumtól kezdve a Debreceni Református Nagytemplomig, a Benczúr utcai missziós központtól a budapesti amerikai nagykövetség rezidenciájáig számos helyen láthatók. Számos kitüntetés közül a legutóbbit 2005. március 11-én (március 15-e alkalmából) a Honvédelmi Minisztériumtól kapta ünnepélyes keretek között a Stefánia úti palotában. Bodó Sándor testvérnek a honvédelmi miniszter az „Első osztályú honvédelemért” kitüntető címet adományozta, az arany keretbe foglalt magyar címet. Ez a legmagasabb kitüntetés, amit civil kaphat. Gratulálunk és további munkás éveket kívánunk Isten áldásával!

Megjegyezzük még, hogy az American Hungarian Panorama 2005. január-februári száma, valamint a Magyar Demokrata 2005. jan. 27-i száma képes interjúban ismerteti Bodó Sándor és Ilona művészetét.

BÁNYAI-EST – 2005. február 12-én Pesterzsébeten, a Központi Énekkar, a Budapesti Baptista Vonósok, Kiss Rózsa (ének) és Pátkai Imre (orgona) közreműködésével, Oláh Gábor és Oláh Miklós vezetésével Bányai-émlékestet tartottunk, amelyen egyházunk zenei életének jeles személyiségei is jelen voltak. – Bányai Jenő életművét Kovács Arthur testvér ismertette. A szebbnél szebb zeneművek sorát megszakítva többek között felszólalt dr. Meláth Ferenc és Gerzsenyi Sándor, az igehirdetés szolgáltató dr. Almási Mihály végezte. Nagy örömmre jelen volt Bányai Jenőné, Ilonka néni, aki mindig biztos támasza volt férjének.

M. GUBÁN GYÖRGY tűzzománczó – baptista hittestvérünk – életéről, műveiről, kitüntetéséről, alapítványáról számol be a fent már idézett Panorama Worldwide Magazine, bemutatva egy válogatást a magyar királyok sorozatból, mely a Baptista Teológiai Akadémia éttermében van kiállítva, valamint számos más színes remekművet, emblémát, címet, nem utolsósorban a magyar királyi koronát. Gratulálunk!

– a szerk. –

Köszöntjük a 110 éves Békehírnököt

1895. március 15-én jelent meg a Békehírnök első száma. Közzeljük az eredeti lap fejlécének fotóját:

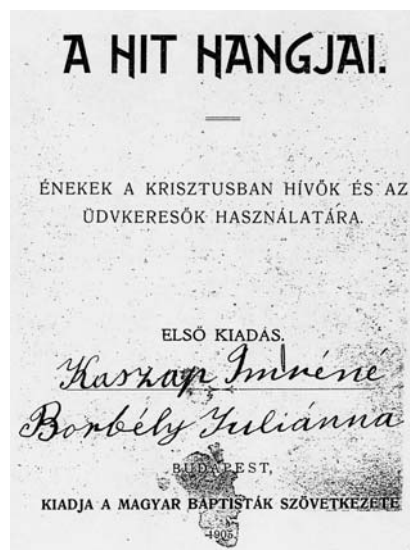
Csak megemlítjük, hogy a Békehírnök az egyik legidősebb egyházi lap. A lutheránus testvérpap, az Evangélikus Élet pl. mindössze 70 esztendő. A születésnapi megemlékezés során fontos dolgokat mondott az Evangélikus Élet főszerkesztője. Többek között azt, hogy az ökumenizmus oltárán nem kell fölládozni a lutheranizmust. A „felekezeti köziség”, a szünkretizmus mákonya valóságos veszély.

Kívánjuk, hogy 110 éves szeretett lapunk vezérelve között is első helyen álljon a biblicitás. Semmilyen oltáron sem kell feláldozni sem a biblicitást, sem a baptizmust, a hamis „egység-törekvések” oltárán sem. A másként gondolkodók másutt gondolkodjanak másként. A biblikus tanítás és az igaz hit ne legyen soha alku tárgya.

100 éves A HIT HANGJAI

Elődeink missziós buzgósága előtt fejtegetjük emlékezünk arra az énekeskönyvre, amely 2003-ig 16 kiadást megérve, több mint 100 000 példányban szolgált az evangélium ügyét és számos gyülekezetben a mai napig használatban van. Ugyanezzel a tisztelettel közöljük az 1905-ös első kiadás egy példányának belső címlapját.

A Hit Hangjai első kiadásának belső címlapja 1905-ben

KÖNYVISMERTETŐ

Örömmel tudatjuk olvasóinkkal, hogy **Zágoni Jenő: Válogatott írások** c. új, nagyszerű könyve – számos dokumentumértékű cikkel, színes képmelléklettel, több mint 500 oldalon – még kapható. **Ára: 2500 Ft**

Gerzsenyi Sándor: Bibliai fejtörő

Költő lelkipásztor testvérünk ezúttal nem verseket, hanem bibliai kérdéseket tartalmazó gyűjteményt ad kezünkbe, mely nagyon alkalmas gyermekek és fiatalok bibliaismeretének megerősítésére. **Ára: 900 Ft**

Gerzsenyi Sándor: Meditáció c. verseket és prózát tartalmazó kötete még kapható, amelynek megvásárlására ezúton is bátorítjuk Olvasóinkat. **Ára: 1500 Ft**

Mindhárom könyv megrendelhető a Jópásztor alapítvány címén:

1751 Budapest, Pf. 179

E m l é k e z z ü n k !

- 475 éve Csetneken (Gömör vm.) Fischer András és követői zsinatot tartottak.
- 475 éve Lőcsén bemelegített Mild Gergely városbíró.
- 475 éve a svájci kantonok megállapodtak, hogy az anabaptistákat a legkeményebb eszközökkel megsemmisítik.
- 425 éve született Bethlen Gábor.
- 400 éve, 1605-ben választották fejedelemmé Bocskai Istvánt (1557–1606) Erdélyben és Magyarországon is.
- 150 éve, 1855-ben született Bretz Gusztáv, Meyer Henrikné.
- 150 éve, 1855. május 31-én Gyantán (Bihar vm.) született Boros Imre, a magyar baptista misszió egyik fáradhatatlan munkása, a nagyváradai gyülekezet vezetője, majd a Clevelandi első Magyar Baptista Gyülekezet lelkipásztora. Nagyvárad katonai szolgálatának letelte után egész életét a misszió ügyének szentelte: Váradon, a Körös-völgyében, a történelmi Magyarország különböző településein és Amerikában hirdette az evangéliumot, munkássága révén gyülekezetek alakultak. Az általa adományozott telken épült fel a váradiai első imaháza is.
- 150 éve halt meg Walter Jákob anabaptista igehirdető, aki 30 éven keresztül volt a Kárpát-medencéből Oroszországba (Hutter-völgy, Berdjánszk terület) menekült hittestvéreink vezetője.
- 125 éve, 1880-ban született Alexovics György, Bertalan István.
- 125 évvel ezelőtt 1880-tól kezdve Újpesten, Késmárkon és Lipótszentmiklóson felindult a missziómunka. Ebben az évben jelent meg a Mezőbaji „kéziratos” énekeskönyv, valamint az Énekek a keresztyényi vasárnapi iskolák számára c. könyv második, bővített kiadása. Az istentiszteleteken, evangélikációs alkalmakon és más vallásos összejöveteleken fokozottan alkalmazni kezdték az éneklés különböző formáit.
- 125 éves az Újpesti Baptista Gyülekezet.
- 100 éve, 1905-ben miniszteri rendelet jelent meg a magyarországi baptista vallásfelekezet törvényes elismeréséről.
- 100 éve Londonban tartották a Baptista Világszövetség alakuló ülését, melynek tagjai sorába hazánkat is felvették.
- 100 éve megnyitották Kiskőrösön az időskorúak első baptista szeretetotthonát.
- 100 éve jelent meg A hit hangjai című gyülekezeti énekeskönyvünk, 768 énekkel, 10 000 példányban.
- 100 éves Baptista Gyülekezetek Magyarországon: Angyalföld, Orgovány, Rákoshegy, Tabdi, Újfehértó Erdélyben: Brassó, Kraszna, Nagybacon
- 100 éve, 1905-ben született Dobner Béla Jenő, Hetényi Pál, Kontz Emil, Szabadi Gusztáv.
- 100 éve halt meg J. G. Oncken.
- 50 éve, 1955-ben halt meg Tresánszky Vilmos.
- 25 éve, 1980-ban halt meg Baranyay Mihály.
- 5 éve adtuk át a Benczúr utcai Missziós Központot, a Millenniumi Emlékparkot és az átépített Teológiai Akadémia épületét.

Zágoni Jenő közlései alapján

425 éve született Bethlen Gábor

A Benczúr utcai Missziós Központban 2000. március 19-én adtuk át – az új épületkomplexum mellett – a Millenniumi Emlékparkot. 12+2 bronz dombormű emlékezteti a látogatót a baptista múltára, Bánkúti István szobrászművész alkotásai. A sorban második Bethlen Gábor (1580–1529) erdélyi fejedelem, Magyarország választott királya, az anabaptisták védelmezője. (A teljes szoborsor színes képeken látható 2000 karácsonyán megjelent „Ezredfordulók” c. könyvben.) „Bethlen Gábor és a baptisták” címmel a Baptista Levéltár kiadásában jelent meg 2003-ban egy különösen értékes tanulmány, valamint az Alvinci kéziratok (1623–1644) Zágoni Jenő gondozásában. Mindkét könyv megrendelhető szerkesztőségünk címén.

A Bethlen bronzportré a Millenniumi Emlékparkban

100 éves az Ócsai Hitvallás

1905. szeptember 14–15-én országos gyűlést tartottak elismerésre törekvő elődeink Ócsán, ahol elfogadták a hitvallást, amelynek teljes címe: „Hitvallomása és szerkezete a kereszttel keresztyén gyülekezeteknek, melyeket közönségesen baptistáknak neveznek”. A hitvallás 15 cikkből áll.

100 éve nyertek törvényes elismerést a baptisták. Évtizedekig tartott az a folyamat, amelynek első gyümölcse az 1895. évi XLIII. számú törvény a vallás szabad gyakorlásáról. A 110 évvel ezelőtt – általánosságban fogalmazó törvény – megjelenése után további 10 esztendővel, 1905-ben – miután a vallás- és közoktatási miniszter jóváhagyta az ún. Ócsai Hitvallást, kiadta a 77092-es számú közrendeletét, amely már a baptisták konkrét elismerését jelenti, vallásfelekezetként.

-am-

Könyvajánló

Áprilisban hagyja el a nyomdát dr. Almási Mihály „Kegyelem minden” c. legújabb könyve, amelyben egyfelől önéletrajzi írások, magyarság- és családtörténeti jegyzetek, egyház- és missziótörténeti tanulmányok találhatók. Másfelől különös, kalandos utazásra hívja a szerző az olvasót Budapesttől New Yorkig, Kijevtől San Franciscóig, Jeruzsálemtől Miamiig, Torontótól Vancouverig, Salt Lake Citytől Las Vegasig, Clevelandtól Los Angelesig, Thessalonikától Párizsig, Genftől Amsterdamiig, Londontól Brightonig, a Genzárét-tótól a Holt-tengerig, a Grand Canyontól a Niagaráig... élmények, tapasztalatok, tanulságok, nagy találkozások. Több mint 500 kép, színes album, a világ legszebb tájai. Angol nyelvű összefoglaló. A nagy alakú 700 oldalas, kemény kötésű, színes borítójú kiadvány mind tartalmában, mind küllemében példás.

A bevezető sorokból idézünk: „...2005-ben, miután betöltöttem 60. életévemet, közreadom ezt az írást, ami »műfajilag« leginkább hálaáldozat kíván lenni...”

A szerző lelkipásztor, tanszékvezető teológiai tanár, a Napsugár Gyermekektől Alapítvány elnöke, a Jó Pásztor Alapítvány alapítója. Tanulmányait Magyarországon, Svájcban és az Egyesült Államokban végezte, ahol vendég kutatóként is dolgozott. Tevékeny részt vállalt a Korona hazahozatalának előkészítésében Haraszi

Sándor, Billy Graham és Jimmy Carter mellett.

„Ez a könyv üzenet lehet fiataloknak és időseknek, érkezőknek és távozóknak, hívőknek és hitetleneknek, azoknak, akik megtalálták Krisztust, és azoknak, akik keresik.”

A könyv egyik lektora a következőket írta: „Volt egyszer egy elnökünk, akit nem ismertünk... Pedig a miénk volt, baptistaké... Mindig tudta, merre van az egyenes, amire az Úrtól kapta a látást, ám olykor ezt sajátos módon adta tudtul. Ki volt ő? Az egyházkormányzás lelki ajándéka mellett sokféle kegyelmi ajándékkal megáldott, jól képzett, erős kezű vezető. Az Úrtól kapott lehetőségeket igyekezett maximálisan jól kihasználni, sokat tett egyházunkért.

De ki is ő? Milyen gondolatok foglalkoztatták akkor, és melyek ma? Hogyan látja a Baptista Egyház jelenét és jövőjét? Milyen megoldási lehetőségeket tart célravezetőnek az egyházban? Milyen tervei vannak a jövőre nézve? Többek között ezekre a kérdésekre ad választ dr. Almási Mihály a „Kegyelem minden” c. legújabb könyvében. A fegyelmezett, nagyító alatt élő, de mindig zárkózott elnök most betekintést enged – kegyelemmel teli – életébe...

Bepillantást nyerhetünk gyermek- és ifjúkorába, a teológus évekbe, a szűkebb és tágabb, népes családi körbe. Ugyanakkor végigkísérhetjük szolgálati állomásait, és beavat fiatalkori közegyházi feladatainak kulisszatitkaiba is. A tanulásra mindig kész, és a tudományt közérthetően továbbadni képes teológiai és filozófiai doktor beszámol a négyéves amerikai külszol-

gálat örömeiről, de nem titkolja el annak terheit sem. A lelkész házaspár kocsiában érezhetjük magunkat, amint eljutnak Amerika és Kanada földrajzi nevezetességeihez, szépségeihez.

Dr. Almási Mihály 1996–2000 között a Magyarországi Baptista Egyház elnöke, a történelmi kiségyház fogalmát eredményesen vitte be a társadalmi köztudatba, miközben hatalmas építkezésekbe kezdett és be is fejezte azokat... és mégis... és mégse... Egy »különös választás« folytán a nagy ívű pálya megszakadni látszott... Mi történt tulajdonképpen? Hogyan is élte meg mindezt a társadalmunkban, a nemzetközi baptista világban is elismert, s a hazai és nemzetközi ökumenikus egyházi kapcsolatokban is jól forgoló vezető? A most nyilvánosság elé tárt naplórészleteiben erre is választ ad.

A könyvet szeretettel ajánlom mind azoknak, akik szeretik a szerzőt, hogy jobban megismerjék, és azoknak is, akik kevésbé kedvelik őt, hogy egyáltalán megismerjék. És ajánlom minden magyar baptista gyülekezetnek határon innen és túl, hiszen a szerző az Úr kegyelméből mindnyájunkért dolgozott.”

—a—

*

A könyv előrendelési ára 3900 Ft + postaköltség. A megjelenéstől kezdve folyamatosan szállítjuk, illetve postázzuk. Befizetéseket lehet eszközölni a mellékelt csekken. A jobb sarokba az „Egyéb” rovatba kérjük beírni: Könyv!

A kiadó

A JÓ PÁSZTOR Alapítvány és a Budapesti Egyházkerület Karácsonyi Jótékonysági hangversenye a Baptista Központi Énekkar előadása meghallgatható az Interneten is:

www.jopasztor.baptist.hu

A karácsonyi jótékonysági hangverseny zenei anyaga kapható kazettán és DVD-n is.

Kazetta ára: 1600 Ft,

DVD ára: 2000 Ft + postaköltség.

**Megrendelhető:
„Jó Pásztor” 1751 Budapest, Pf. 279**

1%

A JÓ PÁSZTOR Közhasznú Alapítvány adószáma: 18696619-1-13

A szintén közhasznú Napsugár Gyermekektől Alapítvány adószáma: 19175955-1-13

Mindkét alapítvány jogosult arra, hogy fogadja a befizetett adó 1%-át. Előző számunkhoz melléeltünk 2 db rendelkező nyilatkozatot. Szeretettel kérjük olvasóinkat – ha támogatni szándékoznák valamelyik alapítvány misszióját – hogy vagy az egyik, vagy a másik rendelkező nyilatkozatot minden változtatás nélkül csatolják adóbevallásukhoz.

A mellékelt csekk fölhasználható mindkét alapítvány támogatására, valamint a meghirdetett célgyűjtésekre is. (A csekk jobb felső sarkán jelezhetjük az adomány célját!) Ezúton is köszönjük – ahogy azt levélben már megtettük – az adományokat. Kívánjuk, hogy az Úr gazdagon pótolja vissza mindazok szeretetét, akik nemes áldozatot hoznak nemes célokért.

Több, mint betű

János apostol mondja: Írtam néktek gyermekek (1Jn 2:12)

Sok kisgyermeknek nagyon nehezen megy az írás kezdetben. Ennek több oka is van. A jó tanító néni segít a vonalak képzésében, megfogja a gyermek remegő kezét, de a nehézséget végül mindenkinek egyedül kell leküzdenie.

Kitaláltam néhány mesét, hogy biztassam kedves tanítványaimat a szabályos írásra. Az egyik mese a saját küzdelmeimet mondja el.

Rossz időben voltam elsős – kezdtem a történetemet – háború után voltunk, romba dőlt minden. Nem volt ép iskola, se tanszer. A bevásárlótászkát neveztük ki iskolatászkának, és megesezt, hogy tojást vittem tankönyv helyett.

Sátoriskolában kezdtük a tanulást, de hamar rendes iskolában folytattuk.

A tanítónk osztott tankönyvet, talán hatodikos magyar könyv volt, vagy más. Mégis megtanított minket olvasni, sikerrel.

A füzeteket, a ceruzát és a tollszárat Dremmer bácsi gyorsan megnyitott üzletében vettük. Szegény füzeteim!

Sokat rádióztam, ujjammal elkentem, a tintát elcseppentettem. A betűim egyike keskeny volt, a másik túl kövér. A hurokvonalak sem si-

kerültek jól. Egyik lap a rádiózástól volt csúnya, a másikon a betűk kuszálódtak össze.

A tintaceruza is kifogott rajtam. Halványan írt, de ha nedvesség érte, kifényesedett és nagyon erősen látszott. A kezem izzadt, sokszor sírtam és ez mind látszott a füzetemen. Nagyon szerettem volna szépen írni, de az csak később sikerült.

Hamar kezdtünk tollal írni. Vastag tollszárbán vágott hegyű tollszem volt, mennyi pacát és könnyet okozott nekem! A tinta kifolyt az üvegből, a tollszem eltörött és anyuka kétségbe esve kérdezte: „Honnan vegyek megint két fillért tollszemre?” Nehéz idők voltak így is, úgy is.

Mégis szeretettel gondolok az én macskakaparós írásomra, mert örömet is tudtam vele szerezni. Az édesanyám biztatására kezdtem hozzá.

Az első levelet az édesapámnak írtam a hadifogságba. Később elmondta, milyen reményvesztett helyzetben volt, mikor megérkezett hozzá a levelem. Visszakapta a viszontlátás reményébe vetett hitét. Újra tudott küzdeni az életért.

A másik levelet egy svéd családnak írtam. Megköszöntem az ételmelet, amely nagyon nagy segítség volt a számunkra és a kis kabátot, ami jól állt rajtam. Ez a család a levél hatására – amit nem is értettek, hiszen magyar nyelvű volt – örökre akartak fogadni. Mi itthon egymásba kapaszkodva vártuk aput, nem mentünk sehová, de a barátság megmaradt. Már 50 éve szólítanak kishúgunknak, és nagyon szeretjük egymást.

Nem számított tehát, hogy lila tintával írtam, hogy kapart a tollszem, hogy az alsó hurokvonal görbén sikerült. A lélek számított és az üzenet, ami nem zárható ó-ba és a-ba, de mégis az írásunk viszi. Örömet, biztatást, reményt küldhettünk vele, elviszi jókívánságainkat és közvetíti a szeretetet.

Írás nélkül ez lehetetlen volna. Ezért ne bánd a küszködést, ne félj a betűk alakjától, majd azok is gigömbölyödnek – csak szerezz minél több örömet írásaidal másoknak!

Magdi néni

A Szerkesztő üzenete

Kedves Gyerekek!

Beszéltem Magdi nénivel. Azt mondta, hogy szívesen olvasná leveleiteket, akármilyen „ákom-bákom” betűkkel írtok is. Mindenre kíváncsi. Arra is, hogy hány évesek vagytok, szerettek-e imaházba járni, mi a kedvenc játékokotok, van-e testvéretek, stb? Sőt: Rajzokat is szívesen nézegetne. Kérlek benneteket, szerezzetek neki örömet egy levéllel vagy egy rajzzal! Biztosan fog válaszolni. Én pedig ígérem, hogy a legszebb rajzok és legérdekesebb levelek közül néhány bekerül a „Jó Pásztor”-ba. Kérjétek meg aput, anyut vagy a nagyit, hogy segítsen nektek. A címünk: „Jó Pásztor” 1751 Budapest, Pf. 279. Várjuk írásaitokat.

Szeretettel: Almási Mihály

Rejtvény gyerekeknek Ki volt ...?

Az alábbi kérdések mindegyike egy személyre vonatkozik. Válaszoljátok meg a kérdéseket. Ha helyesen válaszoltok, és a nevek kezdőbetűit helyes sorrendbe rakjátok, egy bibliai hely nevét kapjátok megfejtésül. Küldjétek be a megfejtésül kapott hely nevét, és azt, hogy miről híres.

1. Ki adta el elsőszülöttségi jogát egy tál lencséért?
2. Ki volt a kételkedő tanítvány?
3. Ki volt a legidősebb ember a világon?
4. Ki volt Mózes felesége?
5. Ki volt Elizeus próféta szolgálója?
6. Ki volt a tekoai pásztor?
7. Ki volt József anyja?
8. Ki volt az, aki Jézust éjszaka, titokban kereste fel?
9. Ki volt a főpap, amikor Jézust elítélték?
10. Ki volt az a király, akinek életét 15 évvel meghosszabbította az Úr?
11. Ki volt az az ifjú, aki elaludt Pál prédikációja alatt?
12. Ki volt Keresztelő János anyja?
13. Ki volt az a király, aki az első jeruzsálemi templomot felépítette?

Beküldési határidő: április 30.

A helyes megfejtők jutalmat kapnak.

Szeretet

Csattog a korbács. Tort ül a sátán.
Vérzik a Krisztus, csordul a hátán.

Vallat a bíró. Hallgat a Mester.
Nem mondja többé. Mondta ezerszer.

Pilátus kérdez: Mi az igazság?
– Készül a kereszt, e szörnyű gazság.

Fölveszi némán. Viszi helyettünk.
Szíve szeret, hogy mi is szeressünk.

Gerzsenyi Sándor

Olvasóink írják

Ezúton szeretnénk megköszönni az olvasói jókívánságokat, amelyekre egyenként nem tudunk reagálni. Mindig nagy öröm számunkra a sok-sok bátorítás. Köszönjük azoknak az idősebb testvéreknek a gondolatait, amelyekkel erősítnek bennünket, de a középgenerációt is. Jelen rovatunkban először két szlovákiai levélre reagálunk.

Pozsonyból érdeklődnek testvéreink, hogy lefordíthatják-e a Jó Pásztor egyes cikkeit szlovákra? Természetesen igen! Egy részlet a levélből:

„Valahogy úgy tűnik, egyformák a bajok Közép-Európában baptistáéknál – sajnos. De ti legalább tesztek valamit annak érdekében, hogy ne legyen mindenki »fertőzött«. Nálunk sokkal kevesebb létszámú a kis baptista csoport és a »deformációnak« nagy az ereje (a túlbuzgó dicsőítés a laza keresztyénség, stb.).”

Sok erőt kívánunk a pozsonyi és szlovákiai testvéreknek a hitaharchoz!

Rév-Komáromból érkezett a következő levél: „Nagy örömmel olvassuk a Jó Pásztor Alapítvány lapját... Nagyon hálásak vagyunk a jó Atyának, hogy végre vannak komoly hívő lelkipásztor testvérek, akik szintén szívügyüknek tekintik a mi baptista közösségünk jövőjét. Fáj a mi szívünk is a fiatalokért, akiket hatalmába kerített a nyugatról jövő zenei irányzat. Sajnos erre mifelénk is ez a nagy probléma... Fájó szívvel látjuk, hogyan sorvadnak el az eddig szép, virágzó gyülekezeteink. Évek óta azért imádkozunk, hogy a jó Atya adjon tisztánlátást, bölcsességet, különösen az ifjúsági vezetőknek, lelkipásztoroknak, hogy helyes irányba tudják vezetni a lelkeket.

Hiszek!

Hogyha fel nem támadt volna,
Hitünk mit sem érne,
Élnénk nyugtalan lélekkel,
Rettegve és félve.
De Isten feltámasztotta
Krisztust a halálból.
Mi is örök életet nyertünk
Mennyei Atyánktól!

Gerzsenyi Sándor

A Jó Pásztor 2005. 1–2. számában: »Kalandozások pro és kontra«, ez az írás teljesen tükrözi a mi véleményünket is. Itt mifelénk is sajnos így van, hogy csak a nagy csinnadratta, dobverés, és ezáltal már sajnos teljesen kirekesztik a vágyakozókat, mert azt mondják a kívülvalók, hogy »mi lett az imaházból, diszkó?« Hát még a közelében sem lehet megmaradni, nem bemenni. Amikor ezt pár évvel ezelőtt a közösségben szóvá tettük, mi lettünk elmarasztalva. Most már sajnos a szépen fejlődő gyülekezetből alig vannak páran, már a tagok sem járnak.”

A problémák hasonlóak mindenütt, hisz a sátán ugyanaz. Imádkozunk szlovákiai magyar testvérekért éppúgy, mint önmagunkért.

Szeretettel köszöntöm a lap szerkesztőit, munkatársait. Ezután is örömmel várom az egyre színesebbé váló, tartalmában is gazdagodó lapot. Urunk áldását kívánom a lap szerkesztőinek és munkatársainak. A további munkához az ige adjon biztatást, bátorítást: „A ti munkátok nem hiábavaló az Úrban!” – Egy gyülekezetvezető.

Kedves Almási Testvér!

Családommal együtt eddig is sokra értékeltük Almási testvér munkáját, fáradozását, amit baptista közösségünkért tett. Életére, családjára, munkatársaira Isten gazdag áldását kívánom! – Egy lelkipásztor édesapja

„Tisztelt Szerkesztőség!

Hogyan lehet hozzájutni a Jó Pásztor c. újsághoz? Köszönettel venném, ha megtudhatnám, ugyanis nagyon tetszik az újság, szeretjük olvasni.

Internetről tudtam eddig kinyomtatni, de a munkahelyemen megszüntetik az internetes hozzáférést. Ezért szeretném megtudni, hogy lehet megrendelni! Köszönjük a sok építő cikket. G.”

Érdeklődő testvérünket levélben kerestük meg.

Tisztelt Szerkesztőség és Almási Testvér!

Elsősorban szeretnék gratulálni és köszönetet mondani azért a munkájukért, amit a Jó Pásztor című újság elkészítésében végeznek. Kell ez a színvonalas lap, hogy visszafogja, legalábbis megpróbálja egyensúlyozni a már-már elszabaduló új divatos irányzatokat közösségeinkben.

Sajnos hozzánk nemigen jut el az újság... ismerősök útján azért hozzá tudtam jutni az ed-

digi lapszámokhoz. A továbbiakban szeretném, ha postai úton hozzájuthatnék az újsághoz... Természetesen kérem mellékelni a befizetési csekket, hogy támogatni tudjam a költségeket.

Testvéri üdvözlettel kívánom az Úrnak gazdag áldását, békéjét, szeretetét munkájukra a továbbiakban is! – Egy baptista gyülekezeti tag

Kedves Testvérek!

Mindig nagy elénnel kezdek neki a rejtvény megfejtésének: mi az nekem? Aztán Isten mindig megszégyeníti. Most nem a szöveg megfejtése okozott gondot, hanem az igehely megtalálása. Végül többórás lapozgatás után ez is sikerült.

Úgy látom, kezdi megtalálni az igazi arculatát a folyóirat. Az ideai első szám határozottan ezt mutatja. Az külön nagy érdeme, hogy nem áll visszánézni, és emlegetni vagy bemutatni az arra érdemes testvéreket. Külön örömet jelentett az ugrai (biharugari) Kovács Imre volt egyházelnök megemlézése az egyik írásban. Említett írás Petrik Teofil tollából egyéb miatt is szenzációs. Ezt jó értelemben tessék érteni. Az írásban megemléített Szabó Pál nevű egyén egyébként a Biharugrán született Kossuth-díjas író, aki egyik regényében is megemlíti a „motozást”. Ettől függetlenül valóban érdemes volt a Kossuth-díjra.

Külön öröm számomra, hogy Wass Albert verseiből közöltek. Számomra eddig csak az Üzenet haza c. vers volt ismert. Sajó Sándor is a méltatlanul elfeledett költők közé tartozik... akit 1945 után nem volt tanácsos említeni. Bűne mindössze annyi volt, hogy nem állott hazafias verseket írni...

Örülnék, ha hasonló versek továbbra is olvashatók lennének a Jó Pásztorban.

Testvéri szeretettel – egy dunántúli olvasó

„Minden cikk öröm számunkra. Legalább 10 db 1%-os rendelkezési nyilatkozatot sikerült szétosztanom külsősöknek. Most nagyon sok jó ruhaneműt küldök, remélem, sikerül eljuttatni Kárpátaljára! Isten áldását kívánva.” – Egyik segítőnk.

Szeretettel üdvözlöm a Jó Pásztor Szerkesztőséget. Véletlenül olvastam a lapot, én ugyanis evangélikus vagyok, de mindent, amit jónak találok, elolvasok. Ismerőstől kaptuk az újságot. Anyósom, apósom baptisták voltak, míg éltek. Tíztagú család volt, már csak mi ketten élünk a férjemmel.

A közölt éneket „Siessetek.” régóta ismerjük, nagyon szép és sürgető.

Tisztelettel – egy evangélikus olvasó

Segítsünk Siont építeni!...

Az új dunaujvárosi imaház

2005. január 30-án meglátogattam a Dunaujvárosi Baptista Gyülekezetet. Vasárnap délután volt. Hideg, havas téli nap. Az Idősek Napközi Otthonában, ahol ideiglenesen tartják összejöveteleiket a testvérek, barátságos meleg és ragaszkodó szeretet fogadott. Lehetünk vagy húszan.

Mosolygó, kedves idősek, bottal, járókerettel, középkorúak, néhány fiatal és gyerek. Az élet kenyeréről prédikáltam. Meghallgattunk néhány verset, bizonyoságtételt, éneket. Aztán vettük az élet kenyerét, úrvacsoráztunk...

Braun Ervin testvér, aki a gyülekezet vezetője és mindenese, megmutatta az új imaházat, ami inkább templom. A lehető legjobb helyen épült föl. Ezt már múlt időben mondhatjuk, hisz kívülről teljesen kész, toronnyal, nyílászárókkal, színezve. Igazán impozáns épület. Máris dicséri a kis gyülekezet hitét, buzgóságát, áldozatkészségét, leginkább pedig Istent, aki adta testvéreinknek a bátorságot. Belül még csak a nyers falak. Sok pénz és sok munka kell még, de mindenki bizakodó. Az új imaház új missziós lehetőség, és testvéreinknek erre is kész terveik vannak.

Braun testvér elmondta, hogy országos gyűjtés még nem volt, de vannak segítőkész testvérek, gyülekeztek. Idézek leveléből:

„Azért vannak segítő szándékú testvéreink is az Úrban, akik az önzetlen segítségüket már kinyilvánították irányunkban. Néhány gyülekezetből érkezett kisebb-nagyobb összegű támogatás, melyet ezúton is szeretnék megköszönni. A „Jó Pásztor” hasábjain keresztül egy olyan nagy jelentőségű segítséget is szeretnénk megköszönni, melyre még gondolni sem mertünk. Az alap ásását, az alap vasalását, betonozását, pincefödém fedését és az összes nyílászáró elkészítését, leszállítását és beépítését önzetlenül ajándékozták részünkre, Kánai András és családja. A Kánai család Ócsán lakik, és az Úrtól kapták e nagylelkű indíttatást, melyért mennyei jutalmukat az Úrtól kapják majd meg. Kívánjuk, hogy Atyánk pótolja mindazt, amit nekünk adományoztak. Hitünk szerint reméljük, hogy vannak még segítő szándékú testvéreink.

Dunaujváros 50 km sugarú környezetében nincs baptista templom, sem összejöveteli hely. A helyi gyülekezetünk 20 taggal állt neki az építkezésnek, és teszi is szívvel-leléssel. Az épület kívülről már be van színezve, de belülről még a falak vakolatlanok, a vízcsatlakozások is hátra vannak még, és a burkolás, fűtés, villanyszerelés is várat magára.

Mindezek ismeretében jegyében szeretnénk a „Jó Pásztor” olvasóinak segítségét kérni, hogy amennyi-

ben lehetőségük, indíttatásuk van az Úrtól, támogassák törekvésünket! Hisszük, hogy Urunk szükségét látja e nagyon kietlen terület ugarszántását. Ha Testvér, te is így látod, akkor a megadott bankszámlánkra átutalhatod közvetlenül a nekünk szánt adományodat! Urunknál mindnyájunk cselekedeteiért meg lesz a mennyei jutalom. Hidd el Testvér, a te jutalmad is készen áll! Minden olyan adományt, amely számlánkra érkezik, visszaigazolunk és testvéri szeretettel megköszönünk.

Bankszámlaszámunk: OTP Dunaujváros:
11736037-20564902-00000000

Dunaujváros, 2005. január 21.”

Eddig az idézet. Ha valakit Sion építésének segítésére buzdítanak e sorok, ne legyen engedetlen!

- am -

MÁRCIUSI BALLADA

Fenyők fekete lombján
már gyantaillat árad.
Az alkonyat lilája
övezi lent a fákat.
Egy kispatak dalolgtat...
rég nem dalolt már senki.
Dalát a fenyves-erdő
kacagva visszacsengi.

A nyirkos erdő mélyén
ébredni kezd az élet.
Az éledő rügyek közt
széncinke-had mesélget.
Rigók halk füttye szólít
a csöndes esti lesre,
s halk nyár-illúzióval
köszönt a sűrű este:

...Lágy csendű lombok alján
pásztortűz fénye éget...
A tölgy-erdők susognak
csodálatos meséket...
Leszáll a tarka álom...
s míg csöndesen elalszol:
fejed felett a fákon
csengő poszáta-dal szól...

Fenyők fekete lombján
már gyanta-illat árad.
Az alkonyat lilája
övezi lent a fákat.
Egy kispatak dalolgtat...
Rég nem dalolt már senki...
dalát a fenyves-erdő
kacagva visszacsengi.

Wass Albert

„Élek többé nem én, hanem élsz bennem Te...”

én és Te

Sokáig számomra az volt a kérdés, hogy Én vagy te. Pontosabban Én, vagy ő. Így sem teljesen pontos, mert miután ő Te-vé lett számomra, attól kezdve vagyok Én, igazából én. Azóta „ismerem” magam.

„Én igazából nincsen, csak Én-Te alapszó Én-je és az Én-Az alapszó Én-je van. Az ember a Te által lesz Én-né. Az átellenben álló jön és továtűnik, viszonytörténések összesűrűsödnek és szétporladnak, s e vállalkozásban, minden fordulatonál növekedve tisztul a mindig azonos partner tudata, az Én-tudat.

Bár ez még mindig csak a viszonyba szöve, a Te-hez való relációjában jelenik meg, mint a megismerhetősége annak, ami a Te után nyúlik, és nem azonos vele, de egyre erőteljesebben tör a felszín felé, míg egyszerre elpattan a kötelék, s az én egy pillanatra szembekerül önmagával, a különválttal, mint Te-vel, hogy rögtön birtokba vegye önmagát, és ettől fogva önmaga tudatában lépjen a viszonyokba.” (Martin Buber)

Tehát viszonyba léptem az Ő-vel, az egyetlen Ő-vel, így Te lett(él) számomra,

(a Te-alakú úr betöltetett) és Én végre én-né lehettem, hogy Ő legyen minden mindekben-bennem.

„Nem tudok járni s nem ülhetek vesztet.”

Hozzád vonszolnak, löknek a tagjaim.” (József Attila)

Mielőtt a nagy Én-ből kis én lehettem – a Te által – azelőtt komoly harcban álltam magammal, (az egyedüliséggel).

„Vad. Habzó nyálú tengerek falatjaként forgok, ha fekszem, s egyedül. Már mindent merek, de nincs értelme semminek sem.

Meghalni lélegzetemet
Fojtom vissza, ha nem versz bottal
És úgy nézek farkasszemet
Emberarcú, a hiányoddal.”
(József Attila)

Halálosan hiányzott az Ő, ezért Én meghaltam, hogy én lehessen és az Ő Te, lehessen.

Hogy Ő számomra Te lehessen, fel kellett adnia én-ét, s meg kellett magát üresítenie, hogy Én, én lehessen. Vállalta. Többé nem vagyok a Magam foglya, hanem az Ővé. Édes én-Te (vagy én+Te?) szabadság!

(Babits Mihály: Elbocsátott vad c. költeménye)

Rátaláltam, pontosabban Ő talált Rám. Elfogadott Én-ként, és Ő tett igazi én-né, formált, formál én-né. Kemény munka.

Neki köszönhetem, hogy az én-Te szó-párból, Mi lehetünk.

Ehhez az Én-emet meg kell feszítenem folyamatosan. :

„éltem – és ebbe más is belehalt már”
(József Attila)

Az Én-be, csak belehalni lehet és kell is. Ő meghalt, hogy Te legyen nekem, és Én, én lehessenek.

Élek többé nem Én, hanem Te élsz bennem! Köszönöm Neked, Őt, hogy Atyád, Atyám lehet!

A vágyam, hogy az Én, egyre inkább Te-vé legyen. Kérlek segíts, és Te élj bennem!

Floch Gábor

Megjegyzés: Jelen írás egy negyedik éves teológiai hallgató elmélkedése, dolgozata az „én és Te” megadott címre az antropológia és a teológia határmezsgyéjén. Az érdemjegy: jeles.

Porba tiporta

Elhallgattak a harangok,
De most újra zengnek:
Öröme van e világnak,
Öröme a mennynek.

A sátán is feketébe
Öltözik ma reggel.
Kudarc érte. Megháttrál a
Fekete sereggel.

A kígyót az asszony magva
A porba tiporta.
Jézus feltámadt a sírból.
Ez az élet napja!

Húsvét napjának győzelme
Örök győzedelmünk:
Jézus él és mi is élünk,
Van már üdvösségünk!

Gerzsenyi Sándor

Spurgeon-gondolatok

A bizonyágtétel olyan étel, amit forrón kell tálalni, ha langyos, undort kelt.

Istennek nincs szüksége a mi tudásunkra, de még kevésbé a mi tudatlanságunkra.

A hangtalan imák nem maradnak némák.

A rövid imák éppen elég hosszúak.

Az imák a súlyuk, nem pedig hosszúságuk szerint méretnek meg.

Némely ima megfullad a szavak takarója alatt.

A legsüketebb az, aki nem akar hallani.

Nem akadályozhatjuk, hogy a nap süssön, viszont távoltarthatjuk magunkat attól, ami árnyékot vet.

Semmi új nincs a teológiában, kivéve a tévtanításokat.

A szeretet az egyetlen zsebkezdő, amely felszárítja a megszorodottak könnyeit.

Közreadta: egy olvasó

5 éve történt

Néhány képpel emlékezünk a 2000. március 19-i ünnepi alkalomra, amikor átadtuk az átépített Teológiai Akadémiát, az új Missziói Központot és a Millenniumi Emlékparkot.

Ő ÉL!

Ismeretlen szerző

G Em C D⁴ D G G⁷

1. Fel-tá-madt Jé-zu - som-nak szol-gá-lok, Ő a cél. Ő itt van a vi-
 2. A - mer-re né-zek, lá-tom a gon-dos, hú ke - zet. Bár szí-ve-m né-ha
 3. Uj-jongj a - zért te szent nép, har-sog-jon é - ne - ked. Jé - zus-nak, a ki-

C A D G Em C D⁴ D

lág-ban, tu-dom, tu-dom, hogy él! Lá - tom ke-gyel-me kar-ját, hal - lom sze-lid sza-
 gyengül, de mégse csügge - dek. Vi - har-ban, fer-ge - tegben a legdrá - gább e-
 rálynak ho - zsnát zengje - tek. Ő min-de-nek re - ménye, úgy sen-ki nem sze-

G A D A⁷ D D⁷ G

vát. Si - et - ve jön, ha hí - vom a hú ba - rát.
 rö. Min - den ve - szélyen át - visz, míg vissza - jó. Ő él, Ő
 ret. Nincs ná - la sen - ki jobb, szebb, nincs kedve - sebb.

G⁺ C G D G

él, Úr Jé - zus ma is él! Be - szél ve-lem és jár ve-lem a

A D G G⁷ C

keskeny ös - vé - nyen. Ő él, Ő él, üd - vőt ho-zott ne-

H E⁷ A⁷ G/D D⁷ G

kem. Kér-ded: hon-nan tu-dom, hogy él? Mert él a szí-ve-m - ben!

